

بازیافت زباله‌های تهران سالانه
۲۰۰ میلیون دلار صرفه‌جویی ارزی دارد
مژگان جمشیدی

تغییر هویت در آزمایش زندان
استنفورد/مهسا حکمت

سودهای میلیونی در بازار سیاه فروش
فیش حج/مریم بابایی

اقتصاد زیرزمینی و آثار نامطلوب آن بر
 وجوه بیت‌المال / عباس هشی

حرفه: عكاس

منتخب نمایشگاه عکس‌های رضا میلانی در گالری سیحون

فراخوانی ذهن به پویایی

نمایشگاه عکس‌های رضا میلانی در گالری سیحون افتتاح شده است. رضا میلانی متولد ۱۳۶۰ دانش‌آموخته زبان و ادبیات انگلیسی و دانشجوی مهندسی معماری است. همچنین برنده نهمین جایزه رقابت آثار جشنواره بازیگری و تصویر پارس، برنده جایزه سال ۲۰۰۹ در بخش عکاسی دیجیتال در فستیوال ایجاد و خلاقیت هنری امارات متحده عربی، منتخب در بین عکس‌های سال ۲۰۰۸ و ۲۰۰۹ در انتخاب آکادمی عکس‌هایماجوریت، آمریکا، فستیوال عکس بوور مرستان، چهل و پنجمین فستیوال عکس اوانوس، ژرژ، فستیوال عکس موسیقی و زندگی مرستان، اولین و دومین جشنواره ملی هنرهای تجسمی فجر است. میلانی درباره نمایشگاه چنین نوشته است: «آنچه بشر را همیشه آزاده است احساس عمیقی است از تنهایی. وقتی گرامر بل تلخ را خراج کرد خیلی‌ها خوشحال شدند که ارتباط ساده‌تر شده و ممکن است تنهایی بشر کم‌رنگ شود اما نشد و روزی که هر کدامان یک تلخ همراه در جهان گذاشتیم و در هر زمان که دلنگت عکاس دوستی می‌شدیم، شمارش را می‌گرفتیم و در حالی که تجربه‌هایم و احساساتم از زیستن و تنهایی است، مدت زیادی درگیر خلق تک‌تک این عکس‌ها بودم و اما از مرز ایران و ترکمنستان تا روستای طبل در جزیره قشم سفر کردم؛ سفری که سه سال از زندگی‌ام را با خود برد و ماحصل شد این فریادها»

همچنین کپارنگ علایی استاد عکاسی درباره این نمایشگاه می‌نویسد: «عکس‌های این نمایشگاه ذهن را به پویایی فرا می‌خوانند و در جاهایی نیز به نشانگاه فرهنگ ما بدل می‌شوند. عکس‌ها معاصرند، رنگ و بوی امروزی دارند، به ارایش‌های نرم‌افزاری کش شده‌اند و همه اینها یعنی اینکه این عکس‌ها رخدادهای محلی و جاری نیستند، بلکه عکس‌ها در پی بازسازی واقعیتی دیگر است؛ واقعیتی بازساخته ذهن خود نه واقعیتی جاری در زندگی امروز. در واقع می‌توان گفت این عکس‌ها با این هیئت و ارایش بصری، واسطی میان جهان بیرونی و جهان درونی عکاس هستند و کنش از نه آنها از انطباق ناچیزی میان این دو دنیا خبر می‌دهد. عکس‌ها می‌گویند در قالب ایده‌های ذهنی (و نه انتزاعی) به پدیده‌های اجتماعی بپردازند؛ پدیده‌هایی که از دغدغه‌های امروز عکاس جانش سرچشمه گرفته است. عکس‌ها ریشه‌هایی می‌جویند و مشارک‌دهندگان. با حداقل عناصر و صحنه‌آرایی خاص‌شان ما را به قول لاکان به یک «لوس تکان‌دهنده» می‌کشانند. بسیاری از این عکس‌ها به سادگی در حوزه وسیع نهضت کمپنه‌گرایی قرار می‌گیرند. همان طور که در این نهضت کمترین فضاهای منفی نیز به عنوان بخشی از اسمرف اثر در جهت تولید معنا قرار می‌گیرد و موضوعات مجرد را در پیوندی خالصانه به طبیعت متصل می‌کند، در این عکس‌ها نیز وام گرفتن از طبیعت به سادگی (کویر، دشت، دریا: به عنوان نشانهایی از کاوش بشری در محیط زندگی خویش) به چشم می‌خورد. در واقع طبیعت در آثار میلانی به عنوان تکمیل‌کننده معنا به کار رفته‌اند و موجب پیوند شخصیت با پس‌زمینه عکس‌ها شده‌اند، اما نگاه عکاس بیش و پیش از آنکه به ناآرامی‌رسم پهلوی بزند، بیشتر دنبال‌آور نهضتی است که در دهه ۱۹۳۰ در پی تمثیل طبیعت بکر به «پیکره‌های زنده و اندام‌وار» بود. از این رو جمع شدن تمامی این ویژگی‌ها در عکس‌های میلانی، این آثار را متمایز به فضاهای پست‌مدرن نشان می‌دهد».

